

Книгата на Даниил — Седемдесет и четвърта част

Разкриване на пророческия пъзел: мерзостите на Езекиил, църквата на последните дни и белегът на звяра

Jeff Pippenger
2024-02-07

Четири мерзости от осма глава на Езекиил водят до това ръководството на Божията лаодикийска църква в последните дни да се поклони на слънцето и така да приеме белега на звяра. Следващата глава, която е същото видение, представя онези в Божията църква в последните дни, които получават Божия печат. Сестра Уайт ни известява, че запечатването в девета глава на Езекиил е същото като запечатването, представено в седма глава на Откровение. Бог съди един народ в третото и четвъртото му поколение, а четирите мерзости в Езекиил посочват четирите поколения на бунт, започнали през 1863 г., когато лаодикийският адвентизъм въведе фалшификат на двете плочи от Авакум, които бяха дадени като символ на заветното взаимоотношение между Бога и Неговия народ, точно както двете плочи на Десетте заповеди бяха дадени в началото на древния Израил.

Златният телец на Аарон беше фалшив образ, символ на бунт, проявен тъкмо когато Бог изработваше двете плочи, които представляват истински образ на ревност. Златният телец на Аарон беше предобраз на фалшивата карта от 1863 година, която бе премахнала „седемте времена“ от Левит двадесет и шест от вестта, заедно с други времеви пророчества. Така Лаодикийският адвентизъм издигна образ на ревност още в самото начало на своята история, както Аарон бе сторил в началната история на древния Израил, и както Йероваам бе сторил в началната история на северното царство на Ефрем.

„Седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава беше първото пророчество за време, което Милър бе доведен да разбере, и то беше първият скъпоценен камък на пророческото време, оставен настрана в бунта от 1863 година. 1863 година отбеляза началото на прикриването на скъпоценните камъни от съня на Милър и въвеждането на фалшиви скъпоценни камъни и монети. „Седемте времена“ беше крайъгълният камък, който зидарите отхвърлиха. През 1863 година именно онези, които бяха строителите на Милеритския храм, оставиха настрана крайъгълния камък на „седемте времена“, но в последните дни този камък сега е глава на ъгъла. Този камък представляваше Канарата на вековете, а също така беше представен и чрез деня, който Господ беше създал, защото беше символ на съботната почивка за земята. През 1844 година милеритският адвентизъм изобличи лъжливата система на поклонение на Еровоам и се отдели от „събранието на присмивателите“, които бяха „се радвали“ поради първото разочарование.

На строителите бе наредено никога да не се връщат при „събранието на присмивателите“, както на юдейския пророк бе наредено да се върне в Йерусалим по различен път от онзи,

който го бе довел до 1844 г. Пътят, който го бе довел до 1844 г., бе пътят, от който той бе излязъл, а именно протестантизмът, и в тази история протестантизмът бе станал отстъпил протестантизм. На строителите бе заповядано никога да не се връщат при „събранието на присмивателите“, и им бе наредено да не ядат от храната им, нито да пият от водата им. Строителите бяха изяли малката книжка, която бе в ръката на ангела, през 1840 г., и тази храна беше сладка в устата им.

Яденето и пиенето на пророчеството представлява методологията, използвана за изучаването на Библията. На милеристите бе даден специфичен начин за изучаване на Божието Слово, и тези правила произведоха напълно различна библейска вест от онази, която богословите на отстъпническия протестантизм и католицизма произведоха чрез своята покварена методология. Строителите, които са също и юдейският пророк, не трябваше да се върнат и да ядат или да пият от методологията нито на отстъпническия протестантизм, нито на католицизма. Юдейският пророк направи именно това, като по този начин посочи, че лаодикийският адвентизъм ще направи същото през 1863 г.; защото през 1863 г. те използваха богословските аргументи на отстъпническия протестантизм, за да отхвърлят приложението на Милър за „седемте времена“, и така издигнаха идолите на ревността на Аарон и Еровоам. Тогава бе поставено началото на първото поколение на лаодикийския адвентизъм.

След като пророкът от Юдея влезе във взаимодействие с Йероваам, той пое на път обратно към Юдея, но никога не стигна дотам. Пророкът представлява лаодикийския адвентизъм, който според вдъхновението е навлязъл в милеритското движение през 1856 година. Сестра Уайт никога не се е отказала да отъждествява адвентизма с Лаодикия и няма библейско доказателство, че Лаодикия някога се променя. Има отделни личности, които напускат своето лично лаодикийско състояние, но като църква Лаодикия трябва да бъде избълвана от устата на Господа, защото Лаодикия означава „народ съден“. Адвентизмът използва това определение, за да твърди, че представлява църквата, която съществува през периода на съда в небесното светилище. В своята слепота те признават елемента на Изследователния съд в значението на Лаодикия, но не могат да видят Изпълнителния съд, който ясно е представен в тяхното име.

И до ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истинният свидетел, началото на Божието създание: Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ; о, да беше студен или горещ! И тъй, понеже си хладък, а не горещ, нито студен, ще те избълвам из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол. Откровение 3:14–17.

Юдейският пророк накрая се оказва погребан заедно с лъжепророка, който го измами да яде неговия хляб и да пие неговото питие. И двамата се оказват в един и същ гроб, а лъжепророкът от Ветил (лъжливата църква) го нарича брат, когато умира.

А в Ветил живееше един стар пророк; и синовете му дойдоха и му разказаха за всички дела, които Божият човек бе извършил онзи ден във Ветил; и думите, които бе говорил на царя, тях също разказаха на баща си. А баща им им каза: По кой път отиде той?

Защото синовете му бяха видели по кой път беше отишъл Божият човек, който бе дошъл от Юда. И каза на синовете си: Оседлайте ми осела. И те му оседлаха осела; и той го възседна, и тръгна след Божия човек, и го намери да седи под един дъб; и му каза: Ти ли си Божият човек, който дойде от Юда? А той каза: Аз съм. Тогава му каза: Ела у дома с мене и яж хляб. А той каза: Не мога да се върна с тебе, нито да вляза с тебе; нито ще ям хляб, нито ще пия вода с тебе на това място; защото ми бе казано чрез словото Господне: Да не ядеш там хляб, нито да пиеш вода, нито да се върнеш, като идеш по пътя, по който си дошъл. Той му каза: И аз съм пророк като тебе; и ангел ми говори чрез словото Господне, казвайки: Върни го със себе си в дома си, за да яде хляб и да пие вода. Но той го излъга. И тъй, той се върна с него и яде хляб в дома му, и пи вода. И когато седяха на трапезата, словото Господне дойде към пророка, който го бе върнал; и той извика към Божия човек, който бе дошъл от Юда, като каза: Така казва Господ: Понеже си се възпротивил на устата Господни и не си опазил заповедта, която Господ, твоят Бог, ти заповяда, а си се върнал и си ял хляб, и си пил вода на мястото, за което Той ти каза: Не яж хляб и не пий вода, трупът ти няма да влезе в гроба на бащите ти. 3 Царе 13:11–22.

Вестта на втория ангел през лятото на 1844 г. се състоеше в това да посочи, че протестантските църкви са отпаднали и са станали дъщери на католицизма. Милеритският адвентизъм бе призовал мъже и жени да напуснат тези деноминации, защото да останат в тях означаваше духовна и вечна смърт. Лъжливият пророк от Ветил представлява религиозната система, установена във Ветил от Еровоам. Това беше система, която издигна образ на звяра, а звярът, който бе копиран, е звярът на католицизма. Протестантите продължиха да се самоопределят като протестанти, но също така продължиха да спазват деня на слънцето като ден за поклонение, което е белегът на властта на католицизма.

Протестантите твърдят, че са протестанти, макар че единственото определение за протестант е да протестира против Рим; и с това самото им изповедание е образ на Римската църква, защото тя изповядва, че е християнска институция, макар да няма никакво библиейско основание за това твърдение. Нейното твърдение се основава върху празния авторитет на преданието и обичая, което е същият лъжлив авторитет, който протестантизмът използва, когато претендира, че е протестантски. Това е същата логика, която бе заслепила адвентистите от седмия ден да вярват, че като лаодикийци те все още се намират в сигурно заветно отношение. Това е същият лъжлив авторитет, който древният Израил провъзгласяваше, когато казваше: „Храмът Господен, храмът Господен сме ние.“

„Предупреждението не бе взето присърце от юдейския народ. Те забравиха Бога и изгубиха от поглед високото си преимущество като Негови представители. Благословенията, които бяха получили, не донесоха благословение на света. Всичките им предимства бяха присвоени за собственото им прославяне. Те ограбиха Бога от службата, която Той изискваше от тях, и ограбиха ближните си от религиозно ръководство и свят пример. Подобно на жителите на предпотопния свят, те следваха всеки помисъл на злите си сърца. Така направиха свещените неща да изглеждат като фарс, казвайки: „Храм Господен, храм Господен, храм Господен е тоя“ (Йеремия 7:4),

докато в същото време изопачаваха Божия характер, безчестяха Неговото име и оскверняваха Неговото светилище.“

„Лозарите, които бяха поставени да се грижат за лозето на Господа, се оказаха неверни на повереното им. Свещениците и учителите не бяха верни наставници на народа. Те не държаха пред него Божията благодат и милост и Неговото право на тяхната любов и служба. Тези лозари търсеха собствената си слава. Те желаеха да присвоят плодовете на лозето. Тяхната грижа беше да привлечат внимание и почит към самите себе си.“

Притчи Христови, 292.

През 1863 г. движението на милеритите приключи, но то бе престанало да бъде движение на филаделфийците още през 1856 г. Отхвърлянето на вестта на Мойсей („седемте времена“), която бе представена от Илия (Уилям Милър), бе отхвърляне, основано върху методологията на лъжливия пророк от Ветил. 1863 г. бе краят на шестдесет и пет години, започнали през 1798 г., и бе краят на пророчеството от Исаия, глава седма.

И стана в дните на Ахаз, сина на Йотам, сина на Озия, цар на Юда, че Рецин, сирийският цар, и Факей, синът на Ремалия, цар на Израил, възлязоха против Ерусалим, за да воюват против него, но не можаха да го надвият. И известиха на Давидовия дом, като казаха: Сирия се е съюзила с Ефрем. И сърцето му се разтрепери, и сърцето на народа му, както се люлеят дърветата в гората от вятъра. Тогава Господ каза на Исаия: Излез сега да посрещнеш Ахаз, ти и синът ти Сеар-Ясув, при края на водопровода на горния водоем, по пътя към тепавичарската нива; и му кажи: Внимавай и бъди спокоен; не бой се и да не малодушава сърцето ти поради тези две опашки на димящи главни, поради лютия гняв на Рецин и Сирия, и на сина Ремалиев. Понеже Сирия, Ефрем и синът Ремалиев са намислили зло против тебе, като казват: Нека възлезем против Юда, и да го смутим, и да направим в него пролом за себе си, и да поставим цар сред него, именно сина на Тавеил. Така казва Господ Йехова: Това няма да устои, нито ще стане. Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, така че да не бъде народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е Ремалиевият син. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исаия 7:1–9.

Шестдесет и пет годишното пророчество от осми стих посочва, че „в рамките на“ периода от шестдесет и пет години северното царство на десетте племена щеше да бъде отведено в плен. Видението беше записано в 742 г. пр. Хр., и деветнадесет години по-късно, в 723 г. пр. Хр., Ефрем беше разпръснат и отведен в плен от асирийците. В 677 г. пр. Хр., в края на шестдесет и петте години, цар Манасия беше пленен и отведен във Вавилон. Началната точка през 742 г. пр. Хр. отбелязва гражданска война между северното царство и южните царства на Израил, точно както 1863 година отбелязва самия център на Гражданската война в Съединените щати между Севера и Юга. Пророчеството беше прогласено от Исаия в буквалната славна земя (Юда), а пророчеството за 1863 година се изпълни в духовната славна земя (Съединените щати).

В рамките на пророчеството за шестдесет и петте години има три белега. След гражданската война през 742 г. пр. Хр., деветнадесет години по-късно, през 723 г. пр. Хр., настъпва разпръсването на северното царство. В края на шестдесет и петте години южното царство бе разпръснато. Пророчеството, включително неговото начало и край, представя и двете Божии „негодувания“ срещу северното и южното царство, и тези две негодувания са предшествани от деветнадесет години в техните начални точки, а след това са последвани от още деветнадесет години след изпълнението им.

Цялата хиастична структура посочва период на гражданска война между север и юг, който бележи началото и края. Насред началото и края двамата антагонисти в гражданската война бяха и двамата отведени в робство, и в рамките на шестдесет и петте години, през които те са събрани от своето взаимно разпръснато състояние на робство в един народ, те достигат до 1863 г., която е датата на Прокламацията за освобождение, освободила робите. Пророчеството за гражданска война в буквална Юда завършва с гражданската война в духовна Юда, защото Исус винаги илюстрира края на дадено нещо с началото на дадено нещо, понеже Той е Алфа и Омега.

Историята на 1863 г. беше представена чрез историята от 742 г. пр. Хр., когато пророк Исаия, заедно със сина си, предаде вест на нечестивия юдейски цар (Ахаз). 742 г. пр. Хр. в този пасаж е представена чрез свидетелството на цар Ахаз, който беше цар на Юда, който беше преустановил службата в Божието светилище и беше накарал своя първосвещеник да издигне образец на сирийски храм в самите предели на Божието земно светилище.

В историята на нечестивия цар Ахаз (отбелязана от пророчеството на Исаия като 742 г. пр. Хр.) водачът на Ерусалим въведе поклонението на езичеството (католицизма) в Божиата църква, както Лаодикийският адвентизъм се върна към методологията на отстъпническия протестантизъм, за да отхвърли вестта на Мойсей, която беше предадена чрез Илия. През 742 г. пр. Хр. Исаия се изправи срещу нечестивия юдейски цар при края на водопровода на горния водоем, при полето на тепавичаря, и доведе със себе си сина си, когато направи това. Името на сина му беше знамение, а когато пророкът от Юда се изправи срещу цар Еровоам, той също му даде знамение.

Ето, аз и децата, които Господ ми е дал, сме за знамения и за чудеса в Израил от Господа на Силите, Който обитава на хълма Сион. Исаия 8:18.

Името на Исаяевия син „Шеар-ясув“ означава „остатък ще се върне“. Онези, които „се връщат“ и съставляват остатъка, са тези, които чакат Господа през времето на забавянето.

И ще чакам Господа, Който крие лицето Си от дома на Яков, и ще Го търся. Ето, аз и децата, които Господ ми е дал, сме за знамения и за чудеса в Израил от Господа на Силите, Който обитава на хълма Сион. Исаия 8:17, 18.

Когато Исаия влиза във взаимодействие с нечестивия цар Ахаз през 742 г. пр. Хр., той представлява онези, които са „чакали“, защото всички пророци говорят за последните дни, а онези, които „чакат“ в последните дни, са тези, които са преживели първото разочарование.

Йеремия мислеше, че Бог е излъгал и е задържал дъжда, а Исая смята, че Бог е скрил „лицето Си от дома Яковов“; но Исая решава, че ще чака и ще търси Господа, което представлява „мъдрите“ по време на забавянето на видението. Онези, които действително се завърнаха и отделиха скъпоценното от нищожното, които трябваше да станат Божие говорило, бяха запечатани и следователно противопоставени на онези, които приемат белега на звяра.

И мнозина между тях ще се препънат, и ще паднат, и ще бъдат съкрушени, и ще бъдат уловени в примка, и ще бъдат хванати. Завържи свидетелството, запечатай закона между Моите ученици. И аз ще чакам Господа, Който крие лицето Си от Якововия дом, и на Него ще се надявам. Ето, аз и децата, които Господ ми е дал, сме за знамения и за чудеса в Израил от Господа на Силите, Който обитава на хълма Сион. И когато ви кажат: Допитайте се до ония, които имат познати духове, и до врачовете, които шепнат и мърморят — не трябва ли един народ да се допитва до своя Бог? За живите ли да се допитва до мъртвите? Към закона и към свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма светлина в тях. Исая 8:16–20.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Това не са думите на сестра Уайт, а думите на Господа, и Неговата вестителка ги е дала на мен, за да ги предам на вас. Бог ви призовава повече да не действате в разрез с Него. Бяха дадени много наставления относно хора, които претендират, че са християни, когато всъщност разкриват качествата на Сатана, възпрепятстват с дух, слово и действие напредъка на истината и несъмнено следват пътя, по който Сатана ги води. В своето закоравяване на сърцето те са присвоили власт, която по никакъв начин не им принадлежи и която не бива да упражняват. Казва великият Учител: „Ще преобърна, ще преобърна, ще преобърна.“ Хората в Батъл Крийк казват: „Храмът Господен, храмът Господен сме ние“, но те употребяват обикновен огън. Сърцата им не са смекчени и покорени от Божията благодат.“ Manuscript Releases, том 13, 222.